

DE ELEMOSYNARVM
DIFFERENTIA. Ca. XXVIII.

Leemosyna. ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ. ergo gręcū uocabulū.
e latine interpretatur opus misericordię, inde ut
reor dicta, quod miseria humane infirmitatis
cor siue animum pulset. Sed hęc apud homīes, quibus
uarij animo accidunt affectus, cęterum apud deum, q
secūdam naturam semper est benignus et misericors,
nō est huiuscemodi credenda esse affectio. Neq; enim
temporaliter illic aliquid accidere ualet, ubi ęternitas
sine ulla sui mutatione fixa manet, sed cum dicit̄ misē-
ricors, intelligi debet esse pius et clemens, quę magis
nomina, proprietatem ipsius nature uidētur ostēdere.
Sunt & eleemosynarum species plurimę, quanquam
in dispensationibus pauperum, hoc uocabulum quidā
haberi debere arbitrentur. Eleemosynā facit, qui pec-
cantem & prauis operibus insistentem, aliquo modo,
siue per ammonitionem, siue per disciplinam corrigit.
Nec enim sine misericordia esse credendus est, q; regu-
lariter siue per excōmunicationem, seu per uerbera
hominem a peccatis & uicijs coercere studet, quia nō
secundum eius uoluntatem, sed secundum utilitatem
ipsius miseretur, Eleemosynam facit, qui errātē in uia
veritatis deducit. Eleemosynā facit, qui indoctū docet,
qui uerbum dei proximis suis prędicat, Eleemosynam
facit, qui bona tēporalia cū fratribus suis, scđst cęteris
hominibus participare nō desinit, Eleemosynam facit,
qui uictū et uestitū indigentibus prębet, qui hospicio
suscipit, qui infirmos uisitat, qui in carcere & in tribu-
lationibus constitutis, de bonis suis subministrat, qui
ad mortem & ad supplicia destinatos eruere nō cessat.
Omnia enim bona quę in hac p̄senti uita iustus quisq;
operatur, hoc uno nomine comprehendī possunt, nec
solum utiq; in alijs hominibus, sed etiā in nobismetip̄is

eleēosynas facere possūus, sicut scriptū ē, miserere aīę
tuę placens deo. Cum ergo nos a peccatis ad bona opa
conuertimus, a superbia ad humilitatem, a luxuria ad
continentiam, a liuore et inuidia ad charitatem et dile
ctionem, ab ira et disceptatione ad mansuetudinem &
patientiam, a gula ad sobrietatem, ab auaricia ad largi
tatem, a tristitia seculari ad spiritualē letitiā, ab accidia
temporalī ad studium bonum. Quid aliud facimus q̄
eleemosynas in nosmetipsos impendimus, cum nostri
met miseremur, ne per inobedientiam mādatorū dei,
supplicijs eternis deputēur? Quid enī ait ipse saluator,
proderit homini, si uniuersum mundum lucret, anime
uero suę detrimentum patietur? aut quā cōmutationē
dabit homo pro anima sua? et reliqua. Bene ergo et or
dinate artē misericordię exercet, qui primū semetip̄m
bonis operibus et sancta conuersatione, ac uirtutum
fructibus egere non sinit, & deinde in quocūq; potest,
siue in spiritualibus rebus, siue in corporalibus proxī
mos suos adiurare non desistit.

DE POENITENTIA. Ca. XXIX.

Oenitētibus exemplum Iob primus exhibuit,
p quando post funera uel flagella adhuc in sui re
dargutione, etiam in cilicio et cinere lamenta
pœnitudinīs sumpsit dicens, Iccirco ago pœnitentiā in
fauilla et cinere. Post hunc Dauid nobis pœnitentię
magisterium prębuit, quādo graui uulnere lapsus, dū
audisset a pphęta, peccatū suū confestim pœnituit, &
culpā suę pœnitentię confessione sanauit. Sic Niniuite
& alij multi peccata sua cōfessi sunt, pœnitentiā egerūt,
displicere sibi quales fuerunt, et quales per deū facti
sunt, illi placuerunt. Est autē pœnitentiā medicamentū
vulneris, spes salutis, per quam peccatores saluantur,
per quam dominus ad misericordiam prouocat, que
nō tēpore pensat, sed p̄fūditate luctus et lachrimarū;